

Η ΧΡΥΣΑΥΓΗ

Θέκλα Σκαρσέλλα
Μελβούρνη 2015

Και το όνομα αυτής, “Χρυσαιγή” αναφώνησε ο ιερέας σηκώνοντας στον αέρα ένα παχουλό μωρό, με ξανθά μαλάκια και μεγάλα γαλάζια ματάκια, σαν κι αυτά τα αγγελάκια τα ζωγραφιστά κι ύστερα το βύθισε στο νερό.

Το μωρό μεγάλωσε κι έγινε μια ωραία κοπέλα με πολλά χαρίσματα. Στο χωριό πολλοί τη θαύμαζαν κι άλλοι τη ζήλευαν. Ήταν υπάκουη και γλυκομίλητη. Τελείωσε το δημοτικό με άριστα, αλλά για να πάει στο γυμνάσιο δεν την άφησαν οι γονείς της γιατί ήταν μακριά στη πολιτεία.

Ο πατέρας της δούλευε στο τυροκομείο ενός αρχισέλιγκα όχι μακριά από το σπίτι τους και η μητέρα της πήγαινε κι αυτή δυο και τρεις φορές την εβδομάδα και βοήθαγε στο καθάρισμα και η γυναίκα του τσέλιγκα η κυρία Στέλλα τη συμπάθησε από τη πρώτη στιγμή.

Η Χρυσαιγή όταν τελείωσε το δημοτικό σχολείο, πήγε μαθητεύομενη σε μια καλή μοδίστρα στο χωριό, τη Νίκη. Ο τσέλιγκας είχε ένα μοναχογιό κι αφού τελείωσε το γυμνάσιο στην Αθήνα, τον έστειλε στην Ιταλία να μάθει τυροκομική.

Στην εκκλησία, στα πανηγύρια οι νέες, οι νέοι κάνανε τις βόλτες τους και φλετάρανε με τα μάτια. Μια μέρα σ’ένα πανηγύρι, ο γιος του τσέλιγκα είδε τη Χρυσαιγή για πρώτη φορά και του έκανε εντύπωση η ομορφιά της και το παράστημά της. Ρώτησε τη μάνα του ποιανού είναι αυτή η κόρη.

“Μη την κοιτάς Στάθη μου, ο πατέρας της δουλεύει στο τυροκομείο μας και η μητέρα της που και που. Είναι ωραίο κορίτσι, αλλά όχι για σένα.”

“Καλά τα λες μάνα, αλλά θέλω να τη φέρεις στο σπίτι μας, να τη δω από κοντά κι εσύ θα διαλέξεις τον τρόπο.” Ήξερε τη μάνα του, του είχε αδυναμία και δεν θα του χαλούσε το χατίρι.

Ο Στάθης ήταν ψηλός κι ευπαρουσίαστος, δεν φαινόταν επαρχιώτης, εξάλλου είχε βγάλει το γυμνάσιο στην Αθήνα, ύστερα πήγε στην Ιταλία να σπουδάσει τυροκομική, εμπόριο και να δει πως θα εκσυγχρονίσει το τυροκομείο τους.

Είχε αποκτήσει τον αέρα του επιχειρηματία, μιλούσε Ιταλικά και Αγγλικά.. Οι κοπελιές του χωριού αυτές που είχαν μεγάλη προίκα τον ονειρευόντουσαν για τον εαυτόν τους.

Μια μέρα η μητέρα του Στάθη πήγε στο ατελιέ και είπε στην κ. Νίκη τη μοδίστρα αν μπορούσε η Χρυσαιγή να πήγαινε στο σπίτι της να διαλέξουν από τα υφάσματα που της είχε φέρει ο γιος της από την Ιταλία γιατί ήθελε να ράψει μερικά φορέματα. Η Χρυσαιγή πήγε και αφού διαλέξετε ένα απ’όλα τότε εμφανίστηκε ο Στάθης. Η καρδιά της κόντευε να σπάσει και φοβήθηκε μην ακουστούν οι κτύποι της κι έσκυψε το κεφάλι της. Η μάνα του, αφού τους σύστησε ζήτησε συγγνώμη για να πάει στο κατόι να φέρει τυρί και βούτυρο για τη Νίκη τη μοδίστρα. Η Χρυσαιγή ταραχτήκε περισσότερο τώρα που μείνανε μόνοι τους.

Ο Στάθης άργησε να μιλήσει και την κοίταζε καλά καλά. “Το ξέρεις πως είσαι όμορφη;” Τότε σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε κατάματα. “Σ’ευχαριστώ για τον καλό σου λόγο, αλλά πρέπει να πηγαίνω.”

“Περίμενε τη μάνα μου και γω θέλω να ξαναρθεις, θέλω να σε ξαναδώ.” Δεν του μίλησε. Ήρθε η μάνα κρατώντας μια πετσέτα τυλιγμένη και ο Στάθης αφού τη ξανακοίταξε έφυγε. Ήταν ευχαριστημένος κι έβαλε στο μυαλό του να συζητήσει με τους γονείς του και να τους πείσει ότι αυτή τη γυναίκα θέλει να έχει σε όλη του τη ζωή.

Η Χρυσαιγή πήγε πολλές φορές για να κάνει πρόβες στη μάνα του Στάθη και τον εύρισκε εκεί και η καρδιά της κτυπούσε, της άρεσε που τον έβλεπε, αλλά πρόσεχε κιόλας. Μια μέρα της λέει ότι τον κάλεσαν στο στρατό και ήθελε να του υποσχεθεί ότι θα τον περιμένει γιατί την ήθελε για γυναίκα του. Ύστερα από δισταγμούς του έδωσε την υπόσχεση κι έδωσαν τα χέρια. Της τα έσφιξε, της τα χαϊδεψε και τα φίλησε, εκείνη ανατρίχιασε ολόκληρη, ένα αίσθημα πρωτόγνωρο, αλλά και ωραίο.

Ο Στάθης τελείωσε το στρατιωτικό, γύρισε στο χωριό και σε λίγους μήνες έγινε ο γάμος τους. Όλο το χωριό είχε πάρει μέρος στις χαρές τους.. Για γαμήλιο ταξίδι τη πήγε στη Ρώμη. Μέρα με τη μέρα η αγάπη τους θέριευε. Η Χρυσαιγή πριν γίνει είκοσι χρονών γέννησε ένα πολύ όμορφο κοριτσάκι και της δώσανε το όνομα της πεθεράς της, Στέλλα. Η μικρή μεγάλωνε στο σπίτι του μπαμπά της, μαζί με τη γιαγιά Στέλλα και τον παππού Θεοδόση. Η Χρυσαιγή τους σεβότανε και ήταν λιγόλογη μαζί τους.

Ο Στάθης είχε πολλά όνειρα για το τυροκομείο. Ήθελε να το εκσυγχρονίσει και είχε φέρει μηχανήματα από την Ιταλία. Είχε όμως φέρει και μια ωραία μοτοσυκλέτα που όταν ήθελε να ξεσκάσει την έπαιρνε και μαζί με τη Χρυσαιγή κάνανε τις βόλτες τους. Στην αρχή η Χρυσαιγή τη φοβότανε τη μηχανή ύστερα που τη συνήθισε περίμενε με ανυπομονησία πότε θα ξαναπάνε βόλτα.

Είχαν περάσει δύο χρόνια, χρόνια ευτυχισμένα γεμάτα αγάπη. Μια μέρα θα πήγαινε για κάτι δουλειές στη πολιτεία. Ήταν φορές που έπαιρνε και τη Χρυσαιγή. Εκείνη τη μέρα δεν θέλησε να την πάρει μαζί του παρ’ότι η Χρυσαιγή επέμενε. Τη φίλησε και της είπε ότι τρεις με τέσσερις το απόγευμα θα ήταν στο σπίτι. Ο ουρανός άρχισε να γεμίζει με γκριζα σύννεφα, σε λίγο θα έβρεχε.

Ήταν πέντε η ώρα και ο Στάθης ακόμα να γυρίσει. Σκοτεινίασε για τα καλά και τότε η ανησυχία πλημμύρισε τα σωθικά της. Όλο το βράδυ δεν κοιμήθηκε από την αγωνία και κάθε μικρός θόρυβος που ακουγότανε, νόμιζε ότι είχε έρθει ο Στάθης. Στα χαράματα την πήρε ο ύπνος και βλέπει σ’όνειρό της το Στάθη να απλώνει τα χέρια του και να της ζητά βοήθεια. Σηκώθηκε τρομαγμένη κι έβαλε τα κλάματα., είπε στη πεθερά της το όνειρο και κείνη της είπε ότι είναι από την αγωνία της.

Από την πολιτεία είπαν στον τσέλιγκα ότι ο Στάθης είχε φύγει κατά της δύο η ώρα. Ξημέρωσε και η βροχή είχε κοπάσει. Τότε αποφάσισαν ο πατέρας της κι ένας άλλος εργάτης να πάνε με τον πεθερό της στη πολιτεία, αλλά δεν πρόλαβαν να φύγουν η αστυνομία ήταν στη πόρτα τους. Τους είπαν τα κακά μαντάτα. Σε μια στροφή καθώς ο δρόμος ήταν γεμάτος από νερά, η μοτοσυκλέτα γλύστρισε και ο Στάθης σκοτώθηκε. Κλαυθμός και οδυρμός στο σπίτι του αρχισέλιγκα και στο σπίτι της Χρυσαιγής. Η Χρυσαιγή λυποθύμησε και η πεθερά της είχε έρθει στα όρια της τρέλας.

“Ήταν το πεπρωμένο του και σένα το ριζικό σου κόρη μου πρώτα σου έδωσε τη χαρά κι ύστερα στη πηρε. Όμως η ζωή συνεχίζεται, με τα καλά της και τα κακά της, κοίτα να μεγαλώσεις το κοριτσάκι σου και περίμενε να δεις τι θα σου δίνει η ζωή και τι θα σου παίρνει. Οι γονείς μας λέγανε “Αν έχεις τύχη διάβαινε και ριζικό περπάτει” έτσι είναι η ζωή μας,” της είπε η γιαγιά της, χαϊδεύοντας τα σγουρά της τα μαλλιά..

Σε λίγους μήνες η Χρυσαιγή γέννησε ένα όμορφο αγοράκι. Εκείνη τη μέρα που ήθελε να πάει μαζί του θα του έλεγε το ευχάριστο νέο. Σκεφτόμενη το ριζικό που έλεγε η γιαγιά ήταν να ζήσει αυτή και το παιδί. Το πόντιζε γάλα κι έκλαιγε που τα παιδιά της δεν θα γνώριζαν ποτέ τον πατέρα τους. Το βάφτισαν και του έδωσαν το όνομα του πατέρα του, Ευστάθιος, ήταν ένα δώρο από το Θεό για να καταλογιάσουν οι ψυχές τους από τη θλίψη και το συνεχή κλάμα. Το τυροκομείο τα πεθερικά της το πούλησαν, κράτησαν όμως τους σομποναραίους και κοίταζαν τα γιδοπρόβατα τους.

Η ζωή στο χωριό είχε γίνει καταθλιπτική και μονότονη. Η Χρυσαιγή μαραινόταν κι έλυωνε μέσα από τα μαύρα της ρούχα. Ήταν έξη χρονών η μικρή Στέλλα και ο μικρός Στάθης τριάμισυ, όταν ο αδελφός της μητέρας της ήρθε από την Αυστραλία. Μίλησαν για πολλά και διάφορα. Θάυμαζε την ανηψιά του για την ομορφιά της και την λυπόταν για την ατυχία της. Της είπε αν θέλει να κάνει τουλάχιστον ένα καλό στα παιδιά της έπρεπε να φύγει από το χωριό γιατί πάντα θα βασανίζεται με τις αναμνήσεις. “Η Αυστραλία είναι καλό κράτος και η τέχνη σου βγάζει χρυσάφι. Σκέψου το κι εγώ θα σου κάνω πρόσκληση να’ρθείς με τα παιδιά σου και στην αρχή θα μείνεις μαζί μας.”

Έτσι μια μέρα βρέθηκε στο λιμάνι του Πειραιά μαζί με τα παιδιά της. Ο αποχαιρετιστήριος σπαραγμός καταχωρήθηκε προς το παρόν με τις κακές αναμνήσεις.

Στην Αυστραλία πρόκοψε, έφερε τον αδελφό της και τους γονείς της και τους είχε κοντά της. Ήρθαν και τα πεθερικά της και κάθισαν μαζί τους, κοντά ένα χρόνο. Τώρα η ζωή είχε πάρει το ρυθμό της, την αγάπη που είχε για τον άντρα της, την κρατούσε βαθιά μες την ψυχή της και πολλές φορές τα βράδια κουβέντιαζε μαζί του. Δεν παντρεύτηκε άλλον άντρα. Τα παιδιά της σπούδασαν παντρεύτηκαν και της χάρισαν κι εγγονάκια.

Η Χρυσσαυγή, τ' αγαπούσε όλα τα εγγόνια αλλά είχε μεγάλη αδυναμία με την πρώτη της εγγονή την Εμμανουέλα που μεγαλώνοντας το έκανε Έμμα. Της Έμματος της άρεσαν οι ιστορίες του χωριού, οι παραδόσεις, οι παροιμίες και οι ελληνικοί χοροί.

“Γιαγιούλα μου το δικό μου ριζικό, είναι να σπουδάσω, ν' αποκτήσω το δικό μου σπιτάκι, το σπορτ αμαξάκι, να σε παίρνω βόλτα και δεν θα παντρευτώ ποτέ.”

“Το ριζικό δεν ικανοποιεί τις επιθυμίες μας, δίνει αυτό που του αρέσει, άλλοι το λένε τύχη, άλλοι λένε έτσι ήταν η μοίρα σου. Είσαι μικρή ακόμα, όταν μεγαλώσεις θα καταλάβεις.”

Η Έμμα μεγάλωσε, σπούδασε, αγόρασε το σπορτ αμάξι και τέλος αγόρασε το δικό της απάρτμεντ κοντά στη δουλειά της. Τώρα έμενε μόνη της αλλά τακτικά πήγαινε να δει τους γονείς της και ιδιαίτερα τη γιαγιά της. Όταν ήταν ωραίος ο καιρός την έπαιρνε τη γιαγιά βόλτα με το σπορτ αμάξι. “Είδες γιαγιούλα μου, ότι ευχόμουνα έγινε”

“Περίμενε καλό μου κορίτσι έχεις δρόμο πολύ ακόμα στη ζωή σου.”

Μια μέρα η Έμμα πήγε στο σπίτι βιαστική και είπε της γιαγιάς να ντυθεί ωραία για να πάνε μία βόλτα. Η γιαγιά Χρυσσαυγή με απορία ντύθηκε έφτιαξε τα μαλλιά της και φύγανε. Η Έμμα την πήγε σε μια ωραία παραλία μπήκαν σ'ένα αριστοκρατικό καφέ μπαρ και πήγαν σ'ένα τραπέζι όπου καθόταν ένας νέος. Ο νέος σηκώθηκε ευγενικά και τράβηξε τη καρέκλα να καθίσει η Χρυσσαυγή κι ύστερα η Έμμα. “Από δω Στηβ είναι η γιαγιά μου που σου έλεγα.” Και από δω γιαγιά ο Στηβ που συζητάμε για γάμο και ήθελα να τον γνωρίσεις και να το μάθεις πρώτα εσύ.”

Η Χρυσσαυγή χάρηκε, κοίταξε με νόημα την Έμμα στα μάτια και χαμογελώντας της είπε στα Ελληνικά, “το ριζικό σου κόρη μου.” Η Έμμα έσκυψε, τη φίλησε και της είπε “Σ'αγατώ γιαγιά.” Η αγάπη της εγγονή της, της γέμιζε τα κενά της ψυχής της κι αισθανόταν μια γαλήνη.. Η Έμμα και ο Στηβ, κάνανε πλούσιο γάμο και ύστερα φύγανε για τα Ελληνικά νησιά και θα πήγαιναν να γνωρίσουν και το χωριό.

Όλη η οικογένεια της Χρυσσαυγής ήταν τακτοποιημένοι και ικανοποιημένοι από τη ζωή τους κι αγαπούσαν την Αυστραλία που τους είχε δώσει τόσα καλά. Είχαν περάσει σχεδόν δυόμισυ χρόνια από τον καιρό που είχε παντρευτεί η Έμμα και η γιαγιά Χρυσσαυγή, της έλεγε να δει ένα δισεγγονάκι κι από αυτή κι ας πεθάνει.

Ο ωραίος, ο ευγενικός Στηβ, ο επιχειρηματίας, άρχισε να έρχεται αργά στο σπίτι, ξέχασε την ευγένεια κι άρχισε να βρίζει την Έμμα, χυδαία και να μη τη λογαριάζει. Η Έμμα τον αγαπούσε, αλλά σαν δυνατός χαρακτήρας που ήταν δεν θα τον άφηνε να του περάσουν τα γινάτια του. Ένα βράδυ γυρίζοντας στο σπίτι ο Στηβ βρήκε τη κρεββατοκάμαρα κλειστή κι απ'έξω μία κόλλα χαρτί που έγραφε ότι από τώρα και στο εξής θα κοιμάσαι στη διπλανή κρεββατοκάμαρα μέχρι περαιτέρω εξελίξεις.

Η Έμμα πήγε στο δικηγόρο της και του είπε να βάλει ντέτεκτιβ για να παρακολουθεί τον άντρα της και να της φέρει φωτογραφίες. Πέρασε περίπου ένας μήνας αγωνίας. Όταν την κάλεσε ο δικηγόρος της, τις έδειξε τις φωτογραφίες κι αυτή αναγνώρισε την υπάλληλο που είχαν πάρει πριν ένα χρόνο. Στην εταιρία που δούλευε η Έμμα ως υποδιευθύντρια το αφεντικό και γενικός διευθυντής ήταν ο playboy, Steve, ο άντρας της. Κράτησε τη ψυχραιμία της κι έδωσε εντολή να βάλει μπροστά το διαζύγιο, ασυζητί. Στο Στηβ είπε πως είχε χαρτί γιατρού και ζήτησε δύο μήνες άδεια, θα πήγαινε στην αδελφή της στο Cairns, για να αποφύγει τις εξηγήσεις και τους τσακωμούς..

Πήρε το διαζύγιο και βρήκε δουλειά σε μία άλλη εταιρεία, στο Cairns. Φυσικά δεν ήταν τόσο εύκολο γιατί τον αγαπούσε το Στηβ, αλλά ήξερε ότι αν θα έμενε μαζί του θα ήταν δυστυχημένη. Στην αρχή έμενε στις αδελφής της το διαμέρισμα.

Σ'αυτήν την εταιρεία δούλευε και ο Τόνυ, ένας άντρας μετρίου αναστήματος λεπτός, δεν είχε την ομορφιά του Στηβ, αλλά το ωραίο του χιούμορ τον έκανε γοητευτικό και όλοι τον θέλανε στη παρέα τους. Μέσα σ'αυτή τη παρέα βρέθηκε και η Έμμα. Της άρεσε ο Τόνυ ήταν καλός, διακριτικός και το χαρούμενο πρόσωπό του τον έκανε αγαπητό. Χωρίς να το καταλάβει άρχισε να βγαίνει μαζί του. Αυτό της απάλυνε τη καρδιά της που είχε ματώσει από την προδοσία του Στηβ.

Μια μέρα ο Τόνυ της είπε: “Δεν γνωρίζω το παρελθόν σου, ούτε ζητάω να μου το πεις, αλλά εσύ δείχνεις ότι μπορείς να κάνεις πιο πολλά για την εταιρεία, φαίνεσαι ότι ξέρεις καλά τη δουλειά σου.”

Του χαμογέλασε και του είπε ότι κάποτε θα του μιλούσε για τον εαυτόν της. “Προς το παρόν το μόνο που έχω να σου πω, ότι ήμουνα παντρεμένη και τώρα χωρισμένη, με διαζύγιο. Δεν της ξαναμίλησε ο Τόνυ αυτό που ήθελε να μάθει το έμαθε. Μια μέρα πήραν δυο φίλους μαζί τους κι έκαναν τον πολιτικό γάμο. Η Έμμα μετακόμισε στο δικό του διαμέρισμα, ένα μεγάλο διαμέρισμα με γούστο επιπλωμένο στον έβδομο όροφο κι από κει έβλεπε την απεραντοσύνη της θάλασσας. Μέσα στη τρικυμία της ψυχής της για την χαμένη και προδομένη αγάπη, βρήκε την αγάπη από μια καλή ψυχή. από μια ψυχή που την αγάπησε πραγματικά. Μέσα στην ευτυχία της ανακάλυψε το άλλο κομμάτι που θα ήταν το συμπλήρωμα αυτής της ευτυχίας,, ήταν ένα παιδί. Ο Τόνυ μόλις το άκουσε έκανε μεγάλες χαρές. Την άλλη μέρα της έστειλε στο γραφείο της, μια πελώρια ανθοδέσμη.

Τώρα καθόταν στο σαλόνι και κοιτούσε τη κορούλα τους ένα κοριτσάκι, με γαλάζια ματάκια σαν τον μπαμπά της και σγουρά ξανθά μαλλιά. Σκεφτόταν πόσο μαραθονοδρόμιο έκανε σε λίγα δευτερόλεπτα μαζί με το σπερματοζωάριο να χωθεί μέσα στον κόλπο της, στο σκοτεινό δωμάτιο, και ν'αρχίσει σιγά-σιγά να αναπτύσσεται από έμβρυο σε άνθρωπο. Όταν αυτό ύστερα από εννέα μήνες έχει τελειοποιηθεί τότε δίνει σημεία ότι θέλει να βγει στο φως.

“Τι μυστήριο είναι η ζωή;” ψιθύρισε η Έμμα. Κι αυτό το κοριτσάκι μπαίνει στη σειρά της ζωής για ν' αντικαταστήσει αυτούς που πάνε πάλι στο σκοτάδι.

“Αν γνώριζα αυτό το ωραίο αίσθημα της μητρότητας θα είχα κάνει πιο νωρίς παιδιά” σκεφτότανε. Η μικρή γελούσε όταν είδε τον μπαμπά της. “ Έμμα είσαι έτοιμη για το αεροδρόμιο;” τη ρώτησε ο Τόνυ.. Πρέπει να πηγαίνουμε. Σίγουρα η αδελφή σου με την οικογένειά της θάχουν πάει από το πρωί, χα,χα, χα. Αυτοί πάντα στα ραντεβού τους είναι μισή ώρα πιο μπροστά.. Θα πήγαιναν όλοι μαζί στη Μελβούρνη για να βαφτίσουν τη μικρή, γιατί η γιαγιά δεν μπορούσε πια να ταξιδέψει με το αεροπλάνο, αλλά ούτε και με το τρένο. Αυτά έχουν τα γεράματα και η γιαγιά η Χρυσσαυγή είχε καλά γεράματα, τώρα τελευταία αισθανόταν ότι σύντομα θα πήγαινε να συναντήσει τον αγαπημένο της Στάθη. Είχε όμως μια χαρά που είδε και την Έμμα με παιδί..

Στην εκκλησία όλα τα παιδιά, τα εγγόνια, τα δισέγγονα, είχαν μαζευτεί γύρω από την κολυμπήθρα. Κοντά στην Έμμα ήταν η γιαγιά και προ-γιαγιά Χρυσσαυγή.

Και το όνομα αυτής “Χρυσσαυγή” αναφώνησε ο παππάς και κείνη την ώρα όλοι που ήταν εκεί βγάλανε ένα μικρό επιφώνημα έκπληξης.

Η προ-γιαγιά Χρυσσαυγή την έπιασε τρεμούλα, κοίταξε τη μικρή που τη βύθιζε ο ιερέας στο νερό και δάκρυα μούσκεψαν το πρόσωπό της.

“Σ'ευχαριστώ για το ριζικό μου,” Κύριε” για όλα που μου χάρισες στη ζωή μου, δώσε σε παρακαλώ και σ'αυτό το πλάσματάκι σου μια καλή τύχη κι ένα καλό ριζικό να περπατάει στη ζωή του. Ύστερα από αυτή τη χαρά που μου έδωσες σήμερα, στο χέρι σου είναι να με πάρεις όποια ώρα θέλεις. Είμαι έτοιμη..Αμήν.

**Θέκλα Σκαρσέλλα
Μελβούρνη 2015**